

Ναϊρόμπι Μακάριος: «Ένα ανοικτό παράθυρο στον κόσμο»

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Στα πλαίσια των ποιμαντικών μου καθηκόντων, λίγο καιρό πριν, ξεκίνησα για ένα ακόμη επίμοχθο και περιπετειώδες ταξίδι. Μια νέα περιοδεία με σκοπό να επικοινωνήσω και να βρεθώ με τους πιστούς μας κατά την τέλεση της κορυφαίας εκκλησιαστικής πράξεως, στη θεία Λειτουργία, αλλά να επιμεληθώ και αυτοπρόσωπα την καλύτερη δυνατή οργάνωση των τομέων του ιεραποστολικού έργου της τοπικής μας Εκκλησίας, μεταξύ των οποίων και εκείνου της εκπαίδευσης των νέων μας.

Στρέφω τη σκέψη μου στην ιστορία και φέρνω στη μνήμη μου τους Μέγιστους Φωστήρες της Οικουμένης, τους τρεις Ιεράρχες της Εκκλησίας μας τον Ιωάννη Χρυσόστομο, τον Γρηγόριο Θεολόγο και τον Μέγα Βασίλειο. Πρωτοπόροι των πρώτων αιώνων της πορείας της Εκκλησίας, χαριτωμένοι από το Άγιο Πνεύμα, κατάλαβαν την αξία της σωστής παιδείας στη διαμόρφωση του ήθους και την καλλιέργεια της γνώσης των νέων. Δικαίως, λοιπόν, η συνείδηση της Εκκλησίας τους τιμά ως Προστάτες της παιδείας.

Διαχρονικά, ασφαλώς, είναι ίδιος ο αγώνας των παιδιών για την απόκτηση της γνώσης. Μπορεί οι συνθήκες να διαφέρουν από εποχή σε εποχή ή από τόπο σε τόπο, όμως η ουσία της προσπάθειας και του αποτελέσματος παραμένει ίδια. Η γνώση φωτίζει τη διάνοια και σε φέρνει κοντά στον Δημιουργό. Η υγιής

εκπαίδευση και η σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών, οδηγεί στην ψυχική καλλιέργεια, στη σύνεση, την προκοπή, την καλύτερη και αρμονικότερη λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών.

Μια πολύτιμη και διδακτική εμπειρία του θαύματος της παιδείας βίωσα όταν είδα τα αποτελέσματά της στις καρδιές των φτωχών και παραγκωνισμένων παιδιών ενός σχολείου της ιεραποστολής μας, το οποίο βρίσκεται στην πιο απομακρυσμένη παραγκούπολη, όπου οι άνθρωποι ζουν κυριολεκτικά ο ένας πάνω στον άλλο. Πριν χρόνια μεταφέραμε από την Κύπρο τα θρανία, τους μαυροπίνακες και γενικά ό,τι χρειάζεται για να λειτουργήσει απρόσκοπτα ένα σχολείο. Μαζί με τον Διευθυντή και τους 27 δασκάλους, που εργάζονται φιλότιμα και αγόγγυστα, αγωνίζονται και τα παιδιά να μορφωθούν, ώστε να διεκδικήσουν ένα καλύτερο μέλλον στην προσωπική τους ζωή και να αλλάξουν τις συνθήκες της σκληρής καθημερινότητας στον τόπο τους.

Τον Διευθυντή του «Ορθόδοξου Δημοτικού Σχολείου του Αγίου Νικολάου», τον γνώρισα πριν δύο και πλέον δεκαετίες, όταν ξεκίνησε να λειτουργεί το σχολείο. Ήταν άριστος μαθητής, με την καλύτερη απόδοση μεταξύ των άλλων συνομηλίκων του, έτσι όταν τελείωσε τη βασική εκπαίδευση η Εκκλησία ανέλαβε το οικονομικό κόστος των περαιτέρω σπουδών του. Διέπρεψε ως φοιτητής και σήμερα είναι ένας καταξιωμένος επιστήμονας και καλός εκπαιδευτικός, που παλεύει σε αντίξοες συνθήκες να μορφώσει και να διαπαιδαγωγήσει σωστά τους μικρούς μαθητές.

Ο ίδιος με το διδακτικό προσωπικό με ξενάγησε στο σχολείο. Οι συνθήκες, παρά τις όποιες φιλότιμες προσπάθειες, είναι πραγματικά πρωτόγονες. Κι όμως σε αυτές τις υποτυπώδεις σχολικές αίθουσες με όλα τα τριτοκοσμικά χαρακτηριστικά, γίνεται έργο άγιο και ιερό. Όταν οι παιδαγωγοί έχουν πνεύμα θυσίας, αφοσίωση, αγάπη και υψηλή συναίσθηση του καθήκοντος, γίνονται οι οδοδείκτες που κατευθύνουν τις ζωές και την πορεία των μαθητών τους.

Βλέποντας την κατάσταση του σχολείου και γνωρίζοντας τον καλό αγώνα όλων και τα αγαθά αποτελέσματά του, σκέφτομαι πόσο λάθος πορευόμαστε όσοι ζούμε στον κόσμο της πολυτέλειας, των ανέσεων και της εγωιστικής εσωστρεφείας. Η παιδεία που αποκτάται με κόπους και θυσίες, σε συνθήκες έλλειψης υλικών αγαθών και απόλυτης στέρησης αυτονόητων δυνατοτήτων, θα αλλάξει, τελικά, τις κοινωνίες. Εδώ στην Αφρική βλέπεις αυτή την πραγματικότητα. Το προσωπικό του Σχολείου είναι άξιο πολλών συγχαρητηρίων, κάθε αναγνώρισης και επαίνων, γιατί εργάζεται ηρωικά και ακούραστα, ώστε να μεταλαμπαδεύσει το φως της γνώσης στα παιδιά.

Αναχώρησα απ' αυτό τον σταθμό της ιεραποστολικής περιοδείας μου, πλημμυρισμένος από ανάμικτα συναισθήματα. Έζησα τις λίγες αυτές στιγμές μαζί τους και μου δόθηκε η ευκαιρία να αναβαπτιστώ.

Συνέχισα τις επισκέψεις μου στα νηπιαγωγεία του Αγίου Νικολάου και του Αγίου Ραφαήλ, διανέμοντας βιβλία και γραφική ύλη. Εξαιτίας της συνεχιζόμενης ξηρασίας η Κένυα κηρύχτηκε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Παρά τις δυσμενείς συνθήκες συνεχίσαμε το ταξίδι μας, με εξαίρεση μια σύντομη επιστροφή στη Ναϊρόμπι, όπου έπρεπε να γυρίσουμε προκειμένου να φορτώσουμε και άλλα βιβλία, τα οποία θα διαθέταμε στα σχολεία που μάς περίμεναν.

Επόμενος σταθμός των επισκέψεών μας το Γυμνάσιο στην περιοχή Καρούγκα. Το οδικό δίκτυο ανύπαρκτο.

Βασανιστική ζέστη και σύννεφα σκόνης παντού. Πείνα και δίψα. Αυτά, βέβαια, τα έχουμε συνηθίσει, μιας και αποτελούν γνώριμο μέρος του προγράμματός μας όταν ταξιδεύουμε. Ξεναγηθήκαμε στις επιμελημένες εγκαταστάσεις του σχολείου και μοιράσαμε βιβλία σε δασκάλους και μαθητές. Η δίψα των παιδιών για μάθηση είναι πραγματικά μεγάλη. Η χαρά όλων ήταν απερίγραπτη• δεν έβρισκαν λόγια να μάς ευχαριστήσουν. Φύγαμε με την υπόσχεση ότι θα ξαναγυρίσουμε σύντομα.

Στη συνέχεια μάς περίμενε το Δημοτικό σχολείο της Ενορίας του Αγίου Γεωργίου Μαδάγκουα. Το 1982 ήταν η πρώτη φορά που βρέθηκα στην περιοχή αυτή και δεν υπήρχε απολύτως τίποτε. Σήμερα δεσπόζει ο ευπρεπής και επιμελημένος Ναός του Αγίου Γεωργίου, ο οποίος προβάλλει επιβλητικά ανάμεσα στα παραπήγματα του χωριού. Το σχολείο είναι φτιαγμένο από λαμαρίνες και ξύλα. Φτωχικό μεν αλλά περιποιημένο. Θυμήθηκα ότι πριν μερικά χρόνια κοιμήθηκα μέσα σε μια από τις αίθουσες του. Τα παιδιά μάς υποδέχθηκαν με τραγούδια και χορούς, όπως ο παραδοσιακός αφρικανικός τρόπος επιβάλλει.

Στη συνέχεια τα καθιερωμένα• διανομή βιβλίων, ξενάγηση στις σχολικές αίθουσες κλπ. Αναχωρήσαμε γεμάτοι από θαυμάσιες εντυπώσεις για το επιτελούμενο εκπαιδευτικό και ιεραποστολικό έργο.

Στον επίλογο του προγράμματος των επισκέψεων μας σε κάποια από τα σχολεία της Εκκλησίας, μάς περίμεναν κάποιες ευχάριστες εκπλήξεις και συνηθισμένες εμπειρίες. Η πρώτη ήταν η συνάντησή μας με δύο πρεσβυτέρες, που εδώ και χρόνια ζούνε σε κάποιες απομακρυσμένες περιοχές της ενδοχώρας. Οι ιερείς σύζυγοί τους έχουν κοιμηθεί εδώ και χρόνια. Η μία είναι 94 ετών και

ιδιαιτέρως ακμαία και υγιής παρά το γήρας της. Θυμηθήκαμε ιστορίες και γεγονότα τριάντα χρόνων, προσευχηθήκαμε θερμά από κοινού και τις χρήσαμε με λάδι ιερού Ευχελαίου. Τελέσαμε, επίσης, Τρισάγιο στους τάφους των ιερέων συζύγων τους.

Φορτωμένοι με αναμνήσεις και έντονα βιώματα χρόνων πολλών, συνεχίσαμε το δρόμο μας. Κάποια στιγμή στη διαδρομή, συναντήσαμε ένα νεαρό πολύ γνωστό μας φυσιογνωμικά. Επρόκειτο για κάποιον απόφοιτο της Πατριαρχικής Σχολής της Κένυας «Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος Γ'». Αφού χαιρετηθήκαμε εγκάρδια, μου έδειξε δύο γαϊδουράκια στα οποία είχε φορτωμένα μπιτόνια με νερό λέγοντας: «Εξαιτίας της έντονης ξηρασίας και της συνεχιζόμενης ανομβρίας, αναγκάστηκα να φύγω από το σπίτι μου πολύ νωρίς για να βρω νερό. Δεν βρήκα, δυστυχώς, καθαρό νερό. Αυτό είναι βρώμικο, άλλα τι να κάνουμε; Από το τίποτε καλό είναι και αυτό. Ο Θεός να μάς προστατεύσει να μην αρρωστήσουμε!». Έτσι είναι εδώ στην Αφρική, η διάθεση του καθαρού νερού δεν είναι κάτι αυτονόητο και στις τακτικές περιπτώσεις της ξηρασίας, τα πράγματα γίνονται πιο βασανιστικά.

Συνεχίσαμε τον δρόμο μας. Πεινούσαμε και διψούσαμε φοβερά. Κάποιοι φιλότιμοι άνθρωποι που συναντήσαμε, μάς προσέφεραν ένα φλιτζάνι με παραδοσιακό τσάι της φυλής Κικούγιου. Μέσα στο ποτήρι μου επέπλεαν και δύο κουνούπια. Δεν είπα απολύτως τίποτε και αφού τα παραμέρισα, ήπια το περιεχόμενο, ρισκάροντας να νοσήσω από ελονοσία. Όσοι είδαν το γεγονός πίστευαν ότι δεν θα το αποφύγω. Τους ανακοίνωσα το ίδιο βράδυ ότι η ιστορία των κουνουπιών είχε αίσια κατάληξη, αφού δεν ασθένησα. Μετά από τόσα χρόνια φαίνεται πώς έχω πάθει ανοσία.

Η ολιγοήμερη περιοδεία μας, τελείωσε απόγευμα Κυριακής. Μάς πρόσφερε πολύ πλούσιες, εποικοδομητικές και διδακτικές εμπειρίες. Το ταξίδι μας, όπως πάντοτε, δεν ήταν εύκολο. Έγινε χειρότερο εξαιτίας των συνθηκών της ξηρασίας. Ο Θεός ελέησε κι έτσι ολοκληρώθηκε. Για όσο Εκείνος θα το επιτρέψει, θα συνεχίσουμε να καταθέτουμε κάθε ικμάδα των δυνάμεων μας στο ιεραποστολικό αγρό που η Εκκλησία Του μάς εμπιστεύθηκε.

+ Ο Ναϊρόμπι Μακάριος

Πηγή: orthodoxia.info